

General Uchatius.

Bilo je meseca junija lantskega leta, da se je raznesla na vse strani širocega sveta prežalostna vest o smrti generala Uchatius-a. General Uchatius je bil mož, katerega nam je prištevati med najmarljivejše in jako bistrourne višje častnike. On je iznajdenik tako imenovanega jeklenega bróna, čegar zmes se drži tajno v našem topničarstvu; izumil

je nove vrste kanone, katere so najboljše, kolikor jih je bilo do sih dob v rabi. Ni čuda tedaj, da je bila velika osupélost med častniki zaradi smrti tega mnogozaslúžnega korenjaka naše vojske.

General Fr. Uchatius se je porodil v

darjen je bil s posebnim bistrourjem in jako iznajden v kemiji. Užé pri zasedanji Benetk 1849. leta izdelal je neke posebne balone, iz katerih so se goreče krogle (bombe) v mesto metale. — Da-si je živel ves čas mirno in srečno, vender je svojemu življenju kot 70letni starček žalosten konec storil. Bilo je v 4. dan meseca junija 1881. leta, da si je na Dunaji v svojej sobi sam vzel življenje. Ob treh po póludne stopil je sluga v njegovo sobo ter našel svojega gospoda mrtvega na tleh, a poleg njega — revolver. Zakaj si je končal življenje, doslej še ni znano, ker pokojnik o tej zadevi ni zapustil nobenega pisma.

20. dan meseca oktobra 1811. leta v Terezienfeldu blizu Wiener-Neustadta.

Ves čas svojega vojaškega življenja se je bavil z novimi iznajdbami in tehničnimi popravami vojne orožja, posebno velikih topov in drugih strélnih priprav. Na-

— c.

Žid in cigan na straži.

Žid se je peljal s ciganom po poti v mesto na somenj: imel je sivo kljuse, a cigan črno. Ustavila sta se, da bi na planem polji prenočevala, a cigan pričnè:

„Továriš! treba nama bode po noči za vrstjo stražiti, da nam ne ukradejo konj; jedno noč ti, drugo jaz: hočem žrebati, kdo bode prvi.“

Žid je bil zadovoljen in žrebala sta. Prvi stražiti je moral žid. Cigan je legel in se naspal, a žid je stražil do belega dne. —

Odšla sta naprej in zopet sta prenočevala na polji. Prišla je vrsta na cigana. Žid se je sezúl, slekel, vlegel se v voz in pričel premišljevat, kakó

bi se obrnil, da bi poprej zaspal. Glej! — tudi cigan se je užé stegnil pod svojim vozom in pokrnil si glavo s kožuhom. Žid skoči po konci in kriči:

„Továriš, kaj počneš? Si-li pozabil vrste? Ti moraš stražiti konje!“

„A, kaj bom stražil — odgovori ta — jaz imam črno kobilo, po noči je torej nihče ne vidi in je tudi ukradel ne bode; kdor ima belo, ta naj straži!“

Žid je dolgo kričal in se branil; a bal se je, da bi mu ne ukrali konja, in zato je šel na stražo; — a cigan je prespal mirno tudi drugo noč.

Ruski ep. V. Dalj, posl. Ksaverij.

—*—

Zviti Kalmik.

Kalmik ukradel je na paši tele, dejal je iz kože in sè svojimi továriši pojedel ne pustivši niti koščice ne. — Na večer šel je iskat gospodar svojega teleta in srečavši Kalmika počel ga je izpraševati: „A glej, brate Ivan Ivanovič, nijsi-li videl mojega teleta?“

„Tvojega teleta? — Ali óno, ki je bilo marogasto?“

„Dà, dà marogasto!“

„Belokopitka, ali ne?“

„Nu dà, belokopitka, užé je pravo?“

„In desno uho nekaj bolno? In okolo vrata je imelo zanjko?“

„Dà, uže je pravo, rečem, pravo je! Kje je zdaj? Ali si je videl?“

„Jaz? — Ničesar nisem videl.“ — In šel je svojim pôtem.

Ruski ep. V. Dalj, posl. Ksaverij.

—*—

M a t i.

V knjigi človeškega življenja najlepša in najslajša beseda je: mati. Ona je prva in najboljša dobrotnica človeškega rodú. Vse besednjake in knjige največjih modrijanov naj premeče človeška roka, slajše besede ne najde od besede moja mati, moja mila, dobra mati. Imamo besede moja draga, moja ljuba, mila, sladka, ljubeznjiva, ali vse te besede nimajo nobene milote, nobene sladkote, nimajo pravega značaja ne jedra v sebi, ako se jim ne dodá beseda mati. Moja draga mati, moja ljuba mati, moja mila mati, moja sladka in ljubeznjiva mati; blagor meni mati moja, ker ste me porodili in vzgojili tako srečnega, da živim v tolikej sreči, tolikej časti, tolikem spoštovanji in tolikej slavi. Vse to lepše zvení v ušesih, lepše odjekuje v srci in duši, ako pridenemo besedo „mati.“ Če smo v veselji, ključemo ime svoje matere; naj bi bili stari čez sto let, nikoli ne pozabimo imena svoje dobre, presladke matere. Zatorej, preljubi moji otroci, ljubite svojo mater kakor svojo največjo dobrotnico, ljubite jo kakor svojega najboljšega angela, brez katerega ne morete ne živeti ne umreti, da bi se ga ne spominali; — ljubite svojo mater, ker ona vam je jedina ljubezen, s katero se opravičujete pred Bogom in pred ljudmi, da ste dobri in pošteni otroci, ako ljubite svojo mater in svoje starše.

(Iz „Boke Kotorske.“)

—*—